
cursă
în
vid
**
COLECȚIA
„POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE”
355

355

ADRIAN ROGOZ —
GHEORGHE SĂSĂRMAN

CURSĂ ÎN VID

**

Scenariu cinematografic

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Rezumatul secvenţelor precedente:

Astronava ,,Tellus" descinde pe ţărmul oceanic al unei planete luminate de un astru mai tînăr decît soarele Pămîntului. La bordul navei rămîne de veghe Cinghiz. Pe cînd restul de nouă membri ai echipajului, împărţiţi în trei grupuri, explorează împrejurimile, o alcătuire fantastică, asemenea unei diafane plasme policrome, pătrunde prin blindajul cosmonavei. Grupul sudic condus de biologul Ram descoperă şiruri nesfîrşite de canioane paralele ; uriaşi antropoizi stau morţi acolo, în nişte jilţuri săpate în stîncă. Graviplanul grupului nordic, condus de Julio, secundul expediţiei, trece peste un platou înţesat cu sfere bizare ; sfărîmăturile acestora au însuşirea să transmită hipnotic imaginile unei teribile bătălii între o armadă de sfere şi făpturi plasmatice, luminescente. Grupul estic condus de Bob, comandantul navei, ajunge într-o aşezare a umanoizilor, formată din edificii lipsite de uşi şi de ferestre, din blocuri masive, dar penetrabile pentru giganţi. Necunoscînd ciudata proprietate a blocurilor, pămîntenii le cercetează cu ajutorul laserului, rănind astfel cîţiva uriaşi. Acest accident provoacă moartea unuia dintre astronauţi.

După întoarcerea tuturor grupurilor, o procesiune de umanoizi se apropie de ,,Tellus" şi, prosternîndu-se în faţa navei, incinerează cadavrul uriaşului ucis.

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XV
1 septembrie 1969

ADRIAN ROGOZ
GHEORGHE SĂSĂRMAN

CURSĂ ÎN VID

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Pregătirea evadării

— Această planetă a fost deci teatrul unei formidabile bătălii cosmice, conchide Julio.

— Sau mai este şi acum, spune Evelyn.

— Iar umanoizii cu trei ochi..., strecoară timid Nadia.

— Sînt doar nişte prunci nătîngi, sfîrşeşte Karel.

— Nu cred totuşi că edificiile lor ar putea fi concepute de creierul unor animale neevoluate..., se îndărătniceşte Nadia.

În timpul discuţiei, replicile alternează cu imagini ale antropoizilor pe ecranul din încăpere.

— Priveşte ce chip tîmp au ! o contrazice Karel. Un leu terestru posedă o mutră infinit mai inteligentă.

— Hm..., murmură pe gînduri Ram. Într-adevăr, parcă-s topiţi în somn, ca nişte larve... În ceea ce priveşte vizuinele lor penetrabile, ar putea fi opera uneia dintre speciile beligerante. Oamenii nu fabrică pentru animalele lor cuşti, coteţe, colivii ?

— Oricum, susţine Bob, am descins pe o planetă neospitalieră. Trebuie să ne pregătim de plecare.

★

Sala de comandă. Echipajul lui „Tellus", în afară de Cinghiz, căruia încă nu i-a trecut supărarea. Bob are o figură descumpănită. Ceilalţi îl privesc surprinşi.

— Powel este mort ! exclamă el.

— Imposibil, spune Julio. Creierul navei noastre... !?

— Unul dintre titanii flotelor siderale... continuă declamator Karel.

— Ieri, la coborîre, funcţiona, observă Igor.

— S-a-ntîmplat ceva între timp, conchide Ram.

Bob, Julio și Igor continuă să manipuleze înfrigurați diferite dispozitive ale pupitrului de comandă. Deodată, pe ecranul dialogului cu Powel apare un mesaj :

M-AM BLOCAT SINGUR. PE NAVĂ A PĂTRUNS O RAȚIUNE STRĂINĂ, O FORȚĂ ENERGETICĂ, DE NATURA QUARCILOR. FIȚI ATENȚI...

— Comandă-i să se deblocheze, sugerează Karel.

Bob, Julio și Igor încearcă din nou să-l reanimeze pe Powel, dar fără nici un rezultat.

— Inutil, rostește necăjit comandantul navei.

— Ce-nseamnă asta ? întreabă Evelyn.

— Înseamnă că avem un creier groazav de inteligent, răspunde Karel. Cum a mirosit dușmanul, și-a vîrît capu-n nisip și nu mai vrea să și-l scoată... Exact ca umanoizii, adineaori...

— Nu-i de glumit, replică Bob. Necunoscutul care a pătruns pe „Tellus" e pesemne atît de insidios încît Powel preferă să rămînă autoblocat decît să cadă în mîna lui...

— Aha, rîse Karel, ai și aflat că are mîini !

— Astîmpără-te ! îl apostrofă Irina.

— M-am astîmpărat, bombăne Lefou. Dar se vede cît colo că v-ați pierdut creierul... Nu vă dați seama că fără Powel putrezim aici ?!

— N-am putea să-l reparăm ? propune Nadia.

— Necunoscînd exact cauza care-l inhibă ? replică Julio. Cu neputință !

— Situația e critică, rezumă Ram. Sîntem imobilizați, iar pe navă a pătruns...

— Știm, îl întrerupe Karel. Ce-i de făcut ?

— Să-l descoperim pe vizitatorul nostru, spune Bob. Avem aparate cu care putem detecta orice răsuflare quarcică...

— Totuși va trebui să plecăm, opinează Julio.

— Așa că ne găsim înaintea unui cerc vicios, spune Ram. „Tellus" nu poate zbura fără ajutorul lui Powel, iar acesta nu poate acționa din pricina forței necunoscute.

— Și mai e ceva, intervine Igor. Cum a pătruns în navă această forță ?

— Dacă e o concentrare energetică..., zice Evelyn.

— Tocmai, reia Igor. Așadar, și alte asemenea concentrări ne pot invada.

— În primul rînd, conchide Bob, ne vom înconjura cu un puternic cîmp de protecție. În ceea ce privește zborul navei, întrevăd o soluție.

— Să-l prindem pe simpaticul nostru oaspe..., spune Karel.

— Cîțiva dintre noi îl vor căuta, într-adevăr. Dar concomitent vom începe operațiile lansării lui „Tellus".

— Fără Powel ? se miră Irina.

— Nu ne vom putea întoarce pe Pămînt, dar ne vom plasa pe o orbită de satelit în jurul planetei. Pentru aceasta vom conduce nava manual. Calculele vor fi făcute cu ajutorul micilor computere...

Bob le arătă ordinatoarele portabile care funcționează.

— Ura ! rostește fără zîmbet Karel. Slavă creierașelor !

A doua noapte. Gigantomahia

Irina, Ram, Igor și Karel cercetează cu niște contoare pereții navei.

— Iată ultimul colțișor unde s-ar fi putut ascunde, spune Karel.

— Să lăsăm și aici un quarcmetru, zice Ram. Ni-l va anunța îndată pe musafirul nostru.

— Cred că Cinghiz avea dreptate cînd mi-a spus... opinează Igor.

— Ce ți-a spus ?

— Că probabil necunoscutul și-a luat tălpășița.

★

— Nici o urmă quarcică nicăieri, raportează Igor. Cred că vizitatorul a șters-o.

Cei adunați în sala de comandă dau semne de satisfacție. Bob se îndreaptă în tăcere spre pupitru.

— Te-nșeli, îi spune lui Igor. Powel continuă să fie blocat.

— Ciudat ! exclamă Ram. Se află printre noi de-o zi și-o noapte și nu-l putem descoperi.

— E chiar palpitant ! rostește zeflemisitor Karel.

— Noroc că am terminat calculele lansării manuale, intervine Julio.

— Atunci ce mai așteptăm ? zice Evelyn.

— Să plecăm cînd abia am venit ? protestează indignat Cinghiz. Vouă vă convine. Ați văzut tot ce se putea vedea pe această planetă, iar pe mine m-ați lăsat să păzesc astronava...

— Și grozav ai păzit-o, n-am ce zice, îl necăjește Karel.

— Nu-i vina mea, dar am și eu dreptul să pun piciorul pe acest tărîm... E un prilej unic de inspirație...

— Am trecut prin cinci sisteme, iar tu tot nu ți-ai găsit inspirația. De altfel, te putem lăsa aici ca să...

Karel nu-și termină fraza, fiind întrerupt de un semnal de alarmă.

Teleecranul cu exteriorul se aprinde : se văd o mulțime de antropoizi uriași. S-au strîns în jurul navei ; nu dau semne de agresivitate.

— O nouă procesiune, spune Ram.

— Ce vor fi voind ? se întreabă Nadia.

Karel îi arată ecranul ocupat de giganții în atitudini rituale.

— Nu-i clar ? Se închină la zeii lor...

— Adică la noi, precizează Cinghiz.

— Abia acum ne putem da seama de geniul lui Barkham, spune Evelyn. Dacă toate subordinatoarele ar fi depins de Powel, în clipa asta am fi fost paralizați...

— Teribil aș dori să știu ce se petrece îndărătul frunții lor, zice Ram arătînd umanoizii de pe ecran.

— Și eu de asemenea, îi ține isonul Cinghiz.

— Vrei să le cînți fragmente din ultimul tău oratoriu ? glumește Karel.

— Nu fi rău, îl dojenește Irina. Și pe mine m-ar interesa să cunosc gîndurile acestor primitivi atît de asemănători oamenilor.

— Dacă-l aveam la dispoziție pe Powel, spune Evelyn, v-aş fi tradus în cîteva minute limbajul lor.
— Se poate face și cu un traductor portabil, opinează Igor.
— Coborîm deci, spune Ram.
— Nu, rostește ferm Bob. N-are rost să ne expunem de pomană.
— Barem unul dintre noi, propune Cinghiz.
— Cred că cel mai indicat pentru această treabă sînt eu, se oferă Igor.
Evelyn dă semne de nervozitate.
— Sînt de aceeaşi părere, îl sprijină Julio. Cibermanul nostru e un tip intrepid și îndrăzneț...
— Fie ! primește Bob. Dar nu mai mult de un sfert de oră.

★

Îmbrăcat în costumul cosmic, Igor se pregătește să părăsească nava. Bob îi dă ultimele instrucțiuni :
— Atenție la manevrele ecluzării... Să nu ne trezim cu un nou vizitator.
— Nu uita să te-ntorci ! adaugă Karel.
— Nici o grijă !
Igor coboară din astronavă și se îndreaptă cu îndrăzneală spre giganți. Aceștia se prosternează în fața pămînteanului.
— Această simplă secvență, spune Irina, e suficientă ca să explice felul în care au luat naștere pe Pămînt credințele în zei.
În fața teleecranului din ecluză stau Julio, Ram și Karel îmbrăcați și ei în costume cosmice.
Igor apropie rapid de capul plecat al unui uriaș un detector de gînduri. Speriat pesemne de gesturile omului sau din altă pricină, antropoidul descrie cu brațul o mişcare ce-l răstoarnă pe Igor. Acesta se ridică imediat și face un salt înapoi, pe cînd Julio, Karel şi Ram aleargă spre ecluza navei.
Parcă uimit de ceea ce văzuse, uriașul de lîngă Igor își repede mîna spre acesta. Omul se ferește și cîteva clipe se petrece un fel de joc tragic.
Cei trei pămînteni înarmați cu pistoale laser ajung și ei la picioarele astronavei. Dar prea tîrziu.
În navă, Evelyn scoate un strigăt de groază. Mîna umanoidului se lasă vertiginos asupra lui Igor, zdrobindu-l.
Afară, armele oamenilor împroașcă pe giganți cu șuvoaie de foc. Cîțiva se prăbușesc. Ceilalți o iau la fugă. Trupul neînsuflețit al cosmonautului e adus în navă şi aşezat în sala funebră alături de catafalcul lui Joe.

Evadarea

Echipajul lui „Tellus" este strîns în sala de comandă. Toți sînt încordați și sumbri. Uneori glumele cinice ale lui Karel reușesc să irite pe cîte unul și astfel să mai descrețească frunțile celorlalți.
— Încă un tovarăș al nostru a pierit, spune trist Bob.
— Aşadar, doi dintre nebunii navei s-au curățat, comentează Lefou.

— Karel ! îl apostrofează indignată Irina.
— Urmez eu, dar pînă atunci mă simt singur printre voi.
— Karel ! repetă jignită Irina.
Toţi zîmbesc.
— A, nu rîdeţi ! le cere parcă supărat Karel. Vine şi rîndul vostru. Doar sîntem zece... ca negrişorii anticei Agatha...
— Gata, Karel ! rosteşte calm Bob. Ai făcut destul pentru relaxare. Şi după ce-i priveşte atent şi ferm pe toţi, reia : Situaţia este foarte serioasă. Nu mai e posibil să zăbovim pe aceste tărîmuri...
— De ce n-am mai încerca o incursiune ? sugerează Cinghiz.
— Ca să ne lichideze pe toţi..., se împotriveşte Ram.
— A fost un accident. Igor s-a purtat imprudent. Şi cine ştie cînd va mai ajunge aici o expediţie omenească.
— Are dreptate Cinghiz, spune Nadia.

— Îmi pare rău, draga mea, răspunde inflexibil Bob, dar nu vom mai face nici o incursiune. Am plătit și așa prea scump. Pregătim satelizarea. Vă sfătuiesc să vă odihniți cîteva ore. În zori o pornim. Julio, rămîi ca să punem la punct ultimele operații.

Membrii echipajului părăsesc tăcuți încăperea.

★

Bob și Julio lucrează în continuare la programarea lansării.

— În sfîrșit, rostește obosit comandantul. O ultimă verificare și am terminat.

— Bob, tu n-ai mai dormit de peste douăzeci de ore. Pot face singur controlul final, în timp ce vei trage un pui de somn. La nevoie, o să mă ajute Evelyn.

— Bine, Julio. Te voi asculta.

Bob se ridică și merge șovăitor pînă la ușă. În prag se întoarce.

— Da, Bob...

— Ești un băiat de ispravă, Julio.

— Sînt un băiat îngrijorat, Bob...

— Din pricina vizitatorului ?

— Da.

— Și eu. Am intrat într-o mare încurcătură. Dar caută să te stăpînești. Dacă ne cuprinde panica sîntem pierduți.

— Așa e.

— Dacă se-ntîmplă ceva, mă trezești.

— Fii fără grijă.

Bob iese. Julio se îndreaptă spre Powel și încearcă să-l repună în mișcare.

— E mort ! rostește cu glas tare. Cîteodată îmi vine să cred că totul e nebunie.

★

În sala de exerciții a lui „Tellus", Karel, Irina, Evelyn, Ram și Nadia își fac antrenamentul cotidian, la un complex de aparate. Partida lor pare amestecul unor figuri în imponderabilitate cu ridicări de haltere și al unui joc de șah cu probe de tir teleînregistrat pe un ecran.

Se aud acordurile unei fugi proiectate parcă spre un abis fascinant.

Cei cinci astronauți își întrerup ca vrăjiți exercițiile.

— Extrordinar compune azi Cinghiz ! exclamă Irina.

— O asemenea muzică n-am mai auzit niciodată, observă Nadia.

— S-ar părea că prietenul nostru și-a descoperit în fine inspirația..., rîde Karel.

— Nu cumva îndrăznești să spui că nu-ți place ? se revoltă Irina.

— Îmi place chiar prea mult.

— Ești nebun !

— Muzica asta-i, într-adevăr, înspăimîntător de frumoasă, murmură pe gînduri Ram.

— Cred că a dibuit la fonotecă o compoziție a vreunui geniu pe care noi nu-l cunoaștem, iar acum vrea să ne epateze...

— Karel, îl ceartă Irina, azi nu prea ai măsura ironiei.

★

Cosmonava „Tellus" stă stingheră pe tărîmul străin. În luminile ambigue ale zorilor, proteice alcătuiri policrome se preling și plutesc pe blindajul ars, de parcă ar vrea să-l pătrundă.

Deodată apare o mulțime de umanoizi. Fantasmele care dădeau tîrcoale navei se retrag. Antropoizii uriași vin lîngă „Tellus", pe care încep să-l pipăie, să-l împingă.

★

Seismele provocate de smuciturile giganților gonesc pe membrii echipajului din cabinele lor. Muzica emisă de Cinghiz continuă, dar e întretăiată de semnalele alarmei. Toți aleargă spre sala de comandă.

Acolo, Julio și Evelyn văd pe ecranul cu exteriorul cum uriașii se străduiesc să doboare astronava.

★

Afară, antropoizii au adus un fel de targă enormă cu care pesemne vor să transporte nava; au legat-o cu o împletitură și acum trag vîrtos de ea.

Deodată din duzele lui „Tellus" țîșnesc trîmbe de flăcări. Uriașii fug speriați în timp ce astronava se înalță maiestuos.

Dublul

În sala de comandă — unde secundul și Evelyn urmăresc încordați pe ecrane lansarea — se adună pe rînd membrii expediției. Toți sînt uimiți atît de seismele ce-au scuturat nava, cît și de pornirea ei neanunțată.

— Unde-i Bob? întreabă Nadia.

— S-a dus să doarmă cîteva ore, o liniștește Julio. Desigur că zguduiturile l-au trezit. Îl vom vedea îndată...

— Cînd am venit aici, spune Ram, mi s-a părut că-l zăresc pe Cinghiz intrînd la căpitan...

— Tu i-ai auzit, Julio, ultimul fragment al oratoriului? întreabă Irina.

— Da, mi s-a părut foarte frumos.

— Karel susținea că n-ar fi al lui... că l-ar fi dibuit într-o fonotecă secretă și ni l-a servit acum ca să ne păcălească...

Julio se întoarce uluit spre Karel și bîiguie:

— Nu... nu m-am gîndit la asta...

Frapat de privirea lui Julio, Karel parcă are o revelație și, fără să pronunțe un cuvînt, părăsește în grabă încăperea.

— Ce-i cu voi? spune mirată Irina.

— Nervii..., îi răspunde Ram. În ultimul timp ne-au fost puși la încercare.

Apare Bob. E somnoros și surprins:

— Ce s-a-ntîmplat, Julio?

— Am lansat astronava...

— Parcă ne-am înțeles să mă scoli...

— Ne-au atacat antropoizii... N-a mai fost vreme decît...

— Bine, îl întrerupe Bob. Acum tot e prea tîrziu ca să mai schimbăm ceva...

★

Veșnic veselul Karel are de astă dată o figură gravă, îngrijorată. Străbate grăbit, dar și prudent culoarele pustii și cufundate în penumbră ale navei. Ajuns în fața cabinei lui Cinghiz, scoate din buzunar un pistol pe care-l cîntărește o clipă în mînă; pe patul metalic este imprimat: 10° K. Apoi deschide iute ușa, aprinde lumina și, cu arma pregătită, scrutează rapid încăperea. Privirea i se oprește asupra lui Cinghiz, care parcă doarme pe un scaun-scoică așezat înaintea unei hărți policrome a Galaxiei. Fața-i de o paloare cadaverică este pecetluită de surîsul unei indicibile beatitudini.

★

— Ne-am plasat pe-o orbită circulară, spune Julio.

— A început numărătoarea inversă, anunță Evelyn. Pe tabloul care indică numărătoarea regresivă apar numerele: 74 : 23 : 10 și

secundele prind să se scurgă îndărăt, implacabil. Mai avem ceva mai mult de 74 de ore, continuă Evelyn, pînă la momentul inserției pe traiectoria spre sistemul solar.

— Care sînt parametrii exacți ai zborului ? se interesează Bob.

Căpitanul, secundul și Evelyn studiază aparatele ce indică mersul navei.

Între timp, Karel s-a întors și, într-un moment în care Bob este preocupat de cercetarea tabloului de bord, îi face semn lui Julio. După o rapidă discuție în șoaptă, secundul — vădit impresionat, dar forțîndu-se să-și stăpînească sentimentele — revine lîngă Bob ; iar Karel se apropie de Ram și-i șoptește ceva la ureche. Biologul se retrage discret. Toate aceste secrete mișcări produc și asupra celorlalți o anumită tensiune.

— Ce propuneri aveți ? întreabă Bob, întorcîndu-se spre cei de față.

— Să mergem acasă, propune calin Nadia.

— Deocamdată nu-i posibil, îi răspunde Bob. Powel continuă să fie blocat.

— Tocmai de aceea trebuie să ne descotorosim cît mai grabnic de nevăzutul nostru musafir, spune Julio și glasul îi este cam răgușit. Fără să vrea, se uită la tabloul numărătoarei inverse, care acum indică : 72 : 54 : 03... 02... 01... Toți își îndreaptă privirile spre fuga necurmată a clipelor.

— E o treabă destul de dificilă, mormăie căpitanul. Gîndiți-vă cu toții cum am putea-o rezolva. Oricum, pînă la o nouă situație, rămînem pe orbita de parcare. Bob îi privește atent pe cei de față și conchide : dacă nu mai aveți nimic de spus, puteți merge la treburile voastre. Apoi adaugă imediat : Lipsesc doi... Ram și Cinghiz... Unde sînt ?

— Tocmai în legătură cu asta aș fi vrut să vă comunic ceva... rostește șovăitor Karel, de parcă și-ar fi căutat cuvintele sau ar fi dorit să cîștige timp.

— Ei, zi o dată ! exclamă Bob.

— Știți... atunci cînd l-am auzit pe Cinghiz... fragmentul acela mi s-a părut extrem de straniu...

Bob devine brusc foarte atent.

— Ai un talent de a te ține de fleacuri, îi reproșează lui Karel Irina.

— Regret, iubito, dar nu-i un fleac...

— Spune ce s-a-ntîmplat, îi cere Bob.

— Julio, zice Karel, îți amintești ? Și tu ai fost uimit... M-am dus de aceea în cabina lui Cinghiz. De fapt, de cum îi auzisem muzica mi-am dat seama că...

— Nu cumva și el... îngaimă Irina.

— Ba da... Nu-i mai putem fi de nici un folos...

În momentul acela intră Ram.

— De unde vii ? îl întreabă Bob.

— Din cabina lui Cinghiz.

— E adevărat că... ?

— Da.

— Care-i cauza morții ? se interesează Julio.

— Deocamdată nu mi-am putut da seama. Ceea ce mă intrigă însă din cale afară e faptul că a încetat din viață cu două zile în urmă...

— Drace! exclamă Julio. Acum o jumătate de oră l-ai văzut...

— Tocmai de aceea sînt uluit.

Nadia se apropie încet de ușă:

— Mă înnebuniți cu misterele astea!

— Nadia, îi strigă Bob, rămîi aici.

Cu spatele la ceilalți, Julio deschide un sertar al pupitrului și scoate două pistoale, apoi se adresează comandantului:

— Bob, ești înarmat?

— Nu!

— Ține pistolul ăsta!

Bob prinde arma și spune calm, dar ferm:

— Nimeni nu mai părăsește încăperea.

— Nici eu, Bob?! întreabă pe un ton jalnic Nadia.

— Nici tu, draga mea. În primul rînd, trebuie să lămurim cîteva lucruri. Desigur că unii dintre voi au înțeles: necunoscutul care a pătruns în navă a luat figura lui Cinghiz...

— După ce l-a omorît, precizează Julio.

— Nu putem ști în mod cert ce-a fost mai întîi...

— Nu prea are noimă ce spui, intervine Julio.

— Va avea cînd veți afla ce s-a-ntîmplat în cabina mea.

— Ai primit vizita lui Cinghiz, zice Ram. Adică a celui ce s-a preschimbat în Cinghiz...

— Cînd a intrat însă la mine avea o altă ipostază.

— Cu care dintre noi semăna? se interesează Karel, schițînd o schimă de zîmbet.

— Chiar cu mine, răspunde Bob.

Ca și cînd s-ar fi înțeles, toți se strîng în jurul căpitanului.

— Și unde-i acum? întreabă Irina.

— L-am ucis, spune fără chef Bob. Cel puțin așa sper. Îl puteți găsi în cabina mea.

— Bob, murmură rugător Nadia, privindu-l ca fascinată pe căpitan.

— Da, draga mea...

Nadia se apropie de dînsul și-i întinde timid mîna. El i-o strînge cu gingășie și o trage spre sine.

— Aș dori să-l văd, pronunță ea aproape neauzit.

— Nu știu dacă-i bine... spune tulburat Bob. Poate mai tîrziu. Julio... Ram... duceți-vă voi... Dar fiți cu luare aminte...

Ram se îndreaptă spre ușă. Julio șovăie și bîiguie încurcat:

— Mă gîndesc...

— Ah, da, zice Bob. Te gîndești... dacă nu cumva s-a deblocat Powel. Ai dreptate... Karel, mergi tu cu Ram. Iar noi vom verifica... Hai, Julio...

În timp ce Ram și Karel ies, Bob și Julio merg la masa de comandă și încearcă încă o dată să pună în funcțiune marele ordinator al lui „Tellus".

★

Karel și Ram intră în cabina căpitanului. Acolo dau peste un al doilea Bob: are bustul gol și e îmbrăcat doar cu niște pantaloni

colanți ; zace pe podea neînsuflețit, ca și cînd ar fi căzut grămadă după o luptă. Karel și Ram se apropie precauți, cu pistolul în mînă.

— Ram, ia pipăie-l puțin, rînjește Karel. Să mai vezi și tu cum arată un extraterestru mort.

Biologul se apleacă, în timp ce Karel veghează, jucîndu-se cu pistolul.

— Trăiește ! exclamă în cele din urmă Ram.

★

— Blocat ! conchide secundul în sala de comandă. Așadar, n-ai reușit să-l ucizi pe vizitator... Poate că nici nu poate fi omorît de noi...

— Sau poate că s-au strecurat mai mulți, spune pe gînduri căpitanul.

★

În același loc, o oră mai tîrziu. Tabloul numărătoarei inverse indică 71 : 36 : 54.

Întregul echipaj al navei stă adunat în jurul celor **doi căpitani ;** unul, cel cu bustul gol, este legat de scaunul său, iar celălalt se plimbă liber.

— Situația este penibilă, declară acesta din urmă, mai ales dacă există printre noi mai mulți musafiri. Trebuie să scăpăm de ei cît mai iute.

71 : 36 : 39... 38... 37...

— Parcă trăiesc un coșmar, spune captivul. Eu sînt adevăratul comandant al navei...

— Dovedește-o ! îi cere Julio.

— Nu știu cum s-o fac... bîiguie Bob cel legat. Încă nu știu...

— Eu însă știu, afirmă celălalt. Puneți-ne întrebări. Nadia, începe tu...

Nadia se apropie cu o anumită sfială de ei. În mod vădit, nu-i poate deosebi după aspectul lor fizic. Își trece descumpănită privirile de la unul la altul. O clipă pare înduioșată de Bob cel legat, dar întrebarea este adresată celuilalt :

— Îți mai amintești unde ne-am văzut prima dată ?

— Bineînțeles. Pe Saturn...

— În palatul de gheață din diviziunea lui Encke... completează omul cu bustul gol.

— Ce te-a atras spre mine ? continuă Nadia, de astă dată uitîndu-se la prizonier.

— Sensibilitatea și ciudățeniile tale, dar și tainica invitație că ai nevoie să fii protejată.

— Uimitoarea ta fantezie, spune Bob cel liber. Nu ești tu cel dintîi pămîntean care și-a dat seama că inelele lui Saturn pot deveni o extraordinară sursă de energie ?

Perplexă, Nadia continuă să vorbească fără să-i mai privească pe cei doi.

— Mai știi ce mi-ai spus cînd ne-am logodit ?

— Da, murmură Bob cel liber, inelul lui Saturn ne unește pentru totdeauna...

— Dar cum eram îmbrăcată atunci, îți mai aduci aminte? șoptește Nadia.

După o tăcere încordată, Bob cel captiv bîiguie:

— Iartă-mă, Nadia... Acest lucru mi-a pierit din minte.

— Mie însă nu, ripostează triumfător celălalt. Aveai o tunică sidefie prinsă într-o parte cu un scarabeu auriu, ca pantofii, manșete opaline și pantaloni de un mov luminescent.

— Dragul meu! oftează Nadia. Uitasem de scarabeul pe care mi l-ai dăruit.

După cîteva momente de tăcere, ia cuvîntul Julio:

— Lucrurile au început să se limpezească. El (îl arată pe individul legat de scaun) a pătruns în navă, apoi, grație unei forțe care ne scapă, a luat înfățișarea lui Cinghiz, după ce l-a ucis.

— Doamne, exclamă captivul, privind ca buimac în jurul său, Cinghiz a fost ucis?! Vă jur că abia acum aflu acest lucru...

— Desigur că ai uitat și cum ai ajuns pe „Tellus", spune batjocoritor Bob cel liber.

Cel legat nu răspunde; îi privește pe toți cu disperare, ca și cînd de pe fețele lor ar fi putut desprinde soluția unei teribile probleme.

— Să presupunem că tu ești autenticul Bob, reia Julio. Care este ultima ta amintire?

— După ce m-am despărțit de tine, m-am dus în cabina mea. M-am culcat și... m-am trezit cu Ram și Karel alături...

— Ce ușor e să uiți! îl întrerupe celălalt Bob. Ori de cîte ori vrei să eviți o întrebare dificilă te lovește amnezia.

— Cîteodată însă nu-i bine nici să știi prea mult, rostește insinuant Karel.

— Bine, Le Fou, rîde Bob cel liber, apoi arătîndu-l pe prizonier, adaugă: pînă își va recăpăta memoria, propun să-l izolăm într-o cabină.

— Nu mi-am terminat tirada, rostește apăsat Karel, scoțîndu-și revolverul.

— Deocamdată mai sînt comandantul acestei nave, spune rece Bob, scoțîndu-și arma și el.

— Nu vă înfierbîntați! intervine Julio. Karel, vîră-ți pistoul în buzunar. Și tu, Bob. Cei doi ezită să-l asculte pe secund. În ceea ce te privește, Bob, arma ta este descărcată. În clipa în care am știut că necunoscutul se poate metamorfoza în oameni, mi-am dat seama că după Cinghiz, prima victimă va fi căpitanul navei...

— Cum dorești, spune Bob, aruncînd pe masă pistolul. Dar cu asta n-ai rezolvat problema.

— N-a rezolvat-o, dar am trecut de-un impas, zice parcă înviorat prizonierul. Încep să-nțeleg ce s-a întîmplat cu noi... cu mine... Dar nu eu contez... Important e ca „Tellus" să se întoarcă... Pe mine mă puteți sacrifica....

— Crezi că ai vreo șansă dacă ne-mbătezi cu o asemenea vorbărie...? face disprețuitor celălalt căpitan.

— Pe mine mă puteți sacrifica, repetă înverșunat captivul, dar cu condiția să vă salvați voi. De aceea în clipa aceasta vă declar că pe deplin conștient de hotărîrea mea transmit lui Julio calitatea și drepturile de comandant al astronavei „Tellus", răspunderea de a o readuce pe Terra.

— Nu știu care dintre voi doi este cel adevărat, spune Karel, dar propunerea mi se pare bună...

— Da, replică Bob cel liber, ar fi bună dacă ați avea certitudinea că Julio nu-i și el un vizitator...

— Ai dreptate, răspunde Karel. În consecință, mă însărcinez să-l țin sub observație pe Julio...

— În schimb, unul dintre voi este în mod sigur un intrus, conchide Julio. Și pînă-l vom descoperi pe Bob cel adevărat veți rămîne în carantină.

Metamorfozele

În sala de comandă s-a construit o mare cupolă antiquarcică, în mijlocul căreia sînt ținuți captivi Bob și dublul său. Între ei are loc o discuție. 68:15:29... 28... 27...

Bob 1 (primul care a fost făcut prizonier) : Pentru noi doi situația e mai simplă. Eu știu cine sînt, deci pot deduce pentru ce mi-ai luat înfățișarea...

Bob 2 : Ești viclean. Probabil că discuția noastră-i urmărită, îți spui tu. Joci așadar cu tupeu rolul omului cinstit, doar-doar vei fi crezut...

Într-o altă încăpere a navei este într-adevăr ascultată această convorbire.

— Amîndoi joacă tare, remarcă Ram.

— Numai că unul singur este prietenul nostru, subliniază Karel.

— Iar celălalt pîndește momentul să ne distrugă, spune Julio.

Bob 1 : Trebuia să mă aștept la reacția asta. De fapt, mi-ai răspuns corect, ca o mașină programată să se apere. Avantajul meu constă în faptul că eu nu caut să mă apăr. În clipa în care ai apărut m-am socotit mort... Văd că nu mai știi ce să spui...

Bob 2 : Nu sînt obligat să răspund la orice elucubrație.

Bob 1 : Nu, firește. Țin totuși să te previn. Pînă la urmă vei fi judecat : ai ucis un om.

Bob 2 : Ce te face să dai acest verdict categoric ? Nu propria ta crimă ? Fiindcă l-ai omorît pe Cinghiz, nici n-ai putut concepe o altă cauză a morții lui. Fără să vrei, te-ai demascat.

Bob 1 : Există în rigoarea logicii tale ceva neuman. Tocmai forța ta te va pierde...

Bob 2 (rîde) : Fără îndoială că ești mai puțin nătîng decît vrei să pari.

★

Echipajul navei a luat loc în jurul capcanei antiquarcice. 67 : 58 : 43... 42... 41...

— Am fost chemat, spune Julio.

— Eu te-am chemat, declară omul cu bustul gol. Vreau să-ți propun o soluție sau, mai exact, prima parte a unei soluții.

67 : 58 : 29 :... 28... 27...

— Te ascult...

— Pînă acum am încercat zadarnic să dovedesc că eu sînt Bob și nu el.

— Bine că recunoşti, rîde Bob 2.
67 : 58 : 20... 19... 18...
— Are o inteligență drăcească și în clipa în care și-a mulat plasma după chipul și conștiința mea, a reuşit să-mi sondeze memoria mai bine chiar decît aş fi în stare eu.
— Același stupid elogiu adus amneziei ! spune disprețuitor Bob 2.
67 : 58 : 11... 10... 09...
— De un lucru însă nu va fi niciodată capabil : să-și nege propria natură.
— Nimeni nu-i capabil de asta, contestă Bob 2.
— Să-şi nege propria natură neumană.
— Prostii !
— Uneori prostiile sînt mai omenești, observă Karel.
67 : 57 : 56... 55... 54...
— Iată deci la ce hotărîre am ajuns, reia Bob 1. Dați-ne prilejul să ne sinucidem. Cel care va rămîne în viață va fi duşmanul vostru.
67 : 57 : 45... 44... 43...
— Nu pricepeți că doar Bob e-n stare de-un asemenea sacrificiu ? strigă surescitată Nadia. Acum știm care dintre ei este cel adevărat... Nu-l lăsați să-și îndeplinească gîndul... veți fi vinovați de moartea lui.
— Cam așa e, recunoaşte Julio. Ne obligi să fim ucigașii tăi...
67 : 57 : 32... 31... 30...
— Nadia, spune posomorît Bob 2, mă mîhnește prea marea ta iubire. Tocmai pe ea a mizat acest intrus. Era sigur că, etalîndu-şi spiritul de sacrificiu, mă va învinge rapid și ușor...
67 : 57 : 16... 15... 14...
— Dați-ne o toxină puternică, replică omul cu bustul gol.
— Nu ! geme Nadia. Nu-l ascultați !
— Julio, stăruie Bob 1. Timpul se scurge inexorabil. Orice întîrziere poate fi fatală expediției...
67 : 57 : 02... 01... 00... 67 : 56 : 60... 59... 58...
— Nu-l ascultați... îngînă Nadia.
— În clipa în care ai primit din partea mea conducerea lui „Tellus", trebuia să-nțelegi că eu sînt ca și mort.
67 : 56 : 47... 46... 45...

★

— Julio, rostește implorator Nadia, vreau să-l mai îmbrățişez o dată.
Julio face un semn de încuviințare. Bărbații păzesc intrarea în cupolă. Nadia pătrunde în capcană și se aruncă în brațele lui Bob 1.
— Draga mea, șoptește acesta, sper că mi-ai iertat uitarea... Din logodna noastră nu mai țineam minte decît ochii și zîmbetul tău... Nadia izbucnește în plîns. Iar dacă el pare să știe mai mult (îl arată pe Bob 2), de fapt tot din străfundul memoriei mele a scos-o...
Femeia leșină în brațele lui Bob 1.
— Karel, comandă Julio, făcînd semn în spre cupolă.
Bob 1 o depune pe Nadia în brațele lui Karel.
67 : 49 : 32... 31... 30...

★

Bob 2 urmărește cu o expresie enigmatică gesturile lui Bob 1 care înghite otrava. Fața acestuia din urmă e străbătută de-un fior iute, apoi se năruie în moarte.

67 : 47 : 25... 24... 23...

★

În timp ce Julio și Irina îl amenință cu pistolul pe Bob 2, Karel și Ram scot de sub cupolă trupul neînsuflețit al lui Bob 1. E o procesiune tăcută și sumbră.

67 : 44 : 12... 11... 10...

★

Bob 1 este așezat în cabina funerară alături de Joe, Igor și Cinghiz.

★

67 :18 : 31... 30... 29...

Julio îi spune captivului, privindu-l cu ură :

— Acum știm cine ești...

— Sînt Bob, Julio. Celălalt se preface că a murit....

Julio se întoarce spre Ram.

— E mort, spune biologul. Ca și Cinghiz...

— Monstrule ! izbucnește Julio. Captivul se retrage spre peretele opus al cupolei. Vezi cele patru guri îndreptate spre tine ! Din fiecare poate țîșni un șuvoi de hidrogen lichid.

— Ce dorești să fac ? bîiguie înspăimîntat prizonierul.

— Arată-te în forma ta adevărată !

Brusc, trupul captivului se volatilizează, transformîndu-se într-o plutitoare plasmă policromă.

Membrii echipajului (afară de Nadia, aflată în cabina ei) privesc cu stupoare metamorfoza.

— Extraordinar ! exclamă Karel, apoi ordonă : Prefă-te în miel.

Aburul se încheagă imediat într-un miel.

— Preschimbă-te într-o himeră, cere Ram.

Trăsăturile mielului trec în acelea ale himerei : cap de leu, pîntece de capră, coadă de șarpe.

— Fii cerc de foc ! strigă din nou Karel.

— Orthrus * !

— O moleculă uriașă de ADN !

— Salamandră ! Arzi !

— Coropișniță !

Ordinele pămîntenilor se succed cu vehemență, de parcă ar fi vrut astfel să-l umilească pe straniul vizitator, dar acesta se conformează docil tuturor comenzilor primite.

— Neant ! strigă Evelyn ca ieșită din fire.

Brusc, cupola rămîne goală.

— Unde ești ? întreabă Karel.

---

* Cîine bicefal din mitologia greacă.

Nici un răspuns.

— Alo, te încăpățînezi, spune mînios Julio, apăsînd pe un buton. Una dintre gurile din pereții cupolei zvîrle un jet de hidrogen lichid, care se încheagă imediat ca o parabolă de gheață.

— Sînt aici, se aude un glas. Nu mă ucideți! Voi mi-ați cerut să fiu neant.

— Devino din nou om! cere Julio.

În cupolă reapare Bob.

Dialog piezis

66 : 54 : 06... 05... 04...

— Mă puteți distruge, rostește calm plasma cu chipul defunctului comandant. Dar astfel nu veți săvîrși decît o josnică răzbunare. N-am nici o vină...

— Tocmai tu cutezi să vorbești de josnicie! îl întrerupe Julio. Tu care l-ai omorît pe Cinghiz... Tu, din pricina căruia s-a sinucis Bob...

— Nu pot fi învinuit de o faptă pe care a săvîrșit-o din propria-i voință. Iar pe Cinghiz nu l-am omorît... A fost un accident...

— Nu cred nici un cuvînt... mîrîie Karel.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare.

— Ți-am ascultat discuția cu Bob, reia Julio. Chiar între patru ochi cu el ai îndrăznit să pretinzi că tu ești adevăratul comandant.

— Bănuiam că ne spionați, răspunde vizitatorul. În ceea ce-l privește pe Cinghiz vă declar încă o dată că n-am nici o vină... Karel și-a dat seama că muzica pe care am compus-o era nepămînteană... N-aveam de unde să știu limita inspirației unui om care se consideră genial... În clipa în care m-am infuzat în creierul său, am aflat schemele și metodele creației muzicale, dar și certitudinea lui — pesemne falsă — că e un mare artist. A însemnat din partea mea o dublă greșeală. Mai întîi m-am dat de gol, iar apoi travaliul compozițional a fost atît de exagerat încît i-a consumat lui Cinghiz sistemul nervos...

— L-ai ucis, cu alte cuvinte, rostește tăios Evelyn.

— I-ați observat zîmbetul? Pentru voi, oamenii, zîmbetul acela n-are nici o semnificație?

— Acest straniu zîmbet parcă l-am mai văzut undeva, spune Julio.

— În „Valea regilor", precizează Ram.

— Exact, zice Irina. Antropoizii morți aveau pe fața lor același zîmbet...

— Nu cumva v-ați infuzat și în creierul lor? întreabă malițios Karel.

— Dimpotrivă, s-ar putea spune că sîntem o emanație energetică a sistemului lor nervos...

— Adică voi vă nașteți în clipa morții lor ?! spune Ram.
— Oarecum.
— Deci n-am greșit cînd am afirmat că uriașii par niște larve...
— Chiar sînt un fel de larve în ontogeneza noastră. Firește că orice comparație cu procesele terestre e fără sens.
— Nu cumva l-ai folosit și pe Cinghiz ca pe un fel de larvă ? intervine Karel.
— Nu.
— Nu te putem crede, declară Julio. Prea multe minciuni ai scornit pînă acum...
— Minciunile au fost spuse. Dar în favoarea mea pledează o serie de fapte.
— Să le auzim !
— În primul rînd am fi putut să vă nimicim, dar n-am făcut-o.
— În schimb aproape jumătate din echipajul nostru a pierit, rîde amar Irina.
— Nu din vina noastră. Joe și Igor au murit accidental, și cu acest prilej au fost distruși o sumedenie de umanoizi, cum le spuneți voi... Despre Cinghiz și Bob am mai vorbit...
— Totuși, barem indirect, ești vinovat de moartea lor... susține Evelyn.
— Barem indirect și voi sînteți vinovați de toate aceste nenorociri. Dacă n-ați fi descins pe planeta noastră...
— Crezi că lumile inteligente nu pot intra în legătură fără a-și face rău ? întreabă grav Julio.
— În principiu admitem posibilitatea contactului pașnic între făpturile raționale. Practic însă am avut o experiență atît de tragică încît trebuie să fim extrem de prudenți...
— V-am spus eu că platoul acela a fost martorul unei lupte cumplite, observă Evelyn.
— Într-adevăr cumplite, subliniază prizonierul.
— Karel, spune Julio, adu fragmentele colectate.
66 : 48 : 29... 28... 27...
Apar pe rînd obiectele cristaline închise sub clopote transparente. Imaginile celor două secvențe anterioare sînt de astă dată comentate de prizonier.
— Fiecare dintre aceste sfere a însemnat pentru noi un dușman formidabil, monstruos... Le-a mînat spre planeta noastră nevoia unei hrane superioare, nevoie izvorîtă din fireasca expansiune a vieții în univers.
— Un fel de vikingi cosmici ? opinează Karel, privitor la armata miilor de bolizi luînd cu asalt planeta.
— Comparațiile sînt incapabile să exprime lupta a două civilizații extrem de puternice, despărțite de o prăpastie fiziologică și pentru care rațiunea în loc să fie o punte de legătură devenea motivul ciocnirii. Monștrii sferici ne căutau pe noi, după cum voi căutați alimentele proteice...

— De fapt cum erau acești monștri ? se interesează Ram. Mi-am închipuit că sferele constituie un fel de costume spațiale...

— Oarecum, dar și aici analogia are o limită. Monștrii aveau niște encefale cu o densitate informațională nemaipomenită. Structura lor se baza mai ales pe elementele supergrele...

— Ceea ce corespunde și observațiilor noastre, amintește Julio.

— Dar corpul lor ? întreabă biologul. Cum le era corpul ?

— N-aveau corp, răspunde captivul. Nici măcar craniu, în accepția voastră, umană.

— Uluitor ! exclamă Irina.

— Acele făpturi, monstruoase și pentru voi și pentru noi, erau totuși perfecte în felul lor... Carcasa sferică constituia un înlocuitor artificial atît al corpului, cît și al unui complex de aparate și instrumente. De pildă, în vreme ce noi doboram cu jeturi incandescente o mulțime dintre bolizii care ne-au invadat, ei ne-au distrus, pulverizînd asupra noastră heliu lichid... Vedeți ceața aceasta alburie...

— Ce curios, remarcă Irina, s-ar părea că fragmentele culese de noi sînt moarte și totuși ele reușesc să ne transmită imagini...

— Și oamenii au benzi magnetice... Dar să revenim la lupta care a izbucnit de îndată ce ne-am dat seama că solii noștri sînt devorați. Jeturile aruncate de noi au făcut ca invadatorii să explodeze...

— Evelyn, te rog, spune Julio, mai proiectează o dată secvența zborului nostru peste podiș...

Pe un ecran apare ciudata rețea observată pe vastul platou explorat de graviplanul grupului nordic.

— Cinematograma luată de voi, continuă prizonierul, această frumoasă pictură abstractă, reprezintă probabil una dintre cele mai înspăimîntătoare bătălii cosmice pe care le cunoaște Galaxia. Priviți : dîrele vitroase sînt jeturile noastre razante, iar fiecare crater este o sferă explodată... Specia noastră era, desigur, mai inteligentă decît ar fi avut nevoie monștrii, pe care, la început, am izbutit să-i decimăm. Apoi însă nu ne-am mai putut apropia de ei.

Este reluată viziunea produsă de cel de-al doilea fragment cules de grupul nordic.

— Care-i de fapt mecanismul acestor metamorfoze ? întreabă Julio.

— Globurile au descoperit cel mai teribil mijloc de a ne subjuga, explică prizonierul. Ne-au silit să ne schimbăm natura, să devenim propriii noștri dușmani.

— Un fel de perfidie a bacteriofagului..., aproximează Ram.

— Dacă vrei... Dar ține seama că bacteriofagul, fiind un virus, se află la hotarul dintre viu și inert, așadar la un stadiu inferior microbului invadat. Dimpotrivă, sferele erau făpturi extrem de inteligente, deși din punct de vedere etic, cum ați zice voi, se dovedeau niște barbari.

— Și iată ultimul vestigiu pe care l-am cules de pe acel cîmp de bătălie, spune Julio.

În viziunea produsă de cel de-al treilea fragment nu mai există decît sfere.

— Planeta noastră s-a umplut de monştri, continuă prizonierul. Noi, cei puţini supravieţuitori, ne ascundeam de teamă să nu fim metamorfozaţi cu toţii. Dar la un moment dat situaţia s-a modificat în favoarea noastră.

Se vede agitaţia sferelor. Unele rămîn deodată imobile, carapacea le crapă, iar printre fisuri se scurge un lichid trandafiriu. Curînd, bizarul glob zvîcneşte puternic şi, spărgîndu-se definitiv, se goleşte de conţinutul său vîscos.

— Dacă monştrii ne-ar fi nimicit imediat, poate că planeta le-ar fi aparţinut acum lor. Sau mai degrabă cred că, după ce-ar fi pustiit-o, ar fi pornit în căutarea alteia. Dar însăşi perfidia lor ne-a ajutat să-i învingem. Treptat, am izbutit să anihilăm efectele metamorfozei noastre, s-o facem reversibilă, să redevenim, după vrere, noi înşine. Astfel, o întreagă generaţie de sfere n-a semănat decît la formă cu monştrii, altminteri... vedeţi ce s-a-ntîmplat...

Fisurarea carcaselor şi spargerea sferelor se desfăşoară într-un ritm tot mai rapid.

— Totuşi cum aţi reuşit..., întreabă Ram.

— Reproducerea prin inducţie, prin metamorfoză, răspunde captivul, era doar un procedeu, aş spune, de război. Pe planeta lor de baştină s-ar părea că se înmulţeau în afara puternicelor carcase. Or, pseudosferele le sugerau prin hipnoză monştrilor adevăraţi că se găsesc pe tărîmurile lor natale. După primele fisuri, radiaţiile astrului nostru desăvîrşeau distrugerea duşmanului.

Viziunea se stinge. Pămîntenii tac tulburaţi de cele aflate.

— Desigur că lupta voastră a dăinuit cît o eră geologică, spune Karel.

— Iarăşi trebuie să vă amintesc că analogiile sînt neputincioase... Socotind în timpul vostru uman, invazia şi toate bătăliile desfăşurate pînă la totala nimicire a monştrilor n-au durat decît aproape trei minute...

66 : 23 : 15... 14... 13...

— Ce hotărîre luaţi ? întreabă prizonierul.

— Acum e tîrziu, spune Julio. Mîine vom hotărî.

— În orice caz, prezenţa lui este nedorită, observă Karel. Cît va fi pe „Tellus" Powel va rămîne blocat.

66 : 23 : 3... 2... 1...

— Eşti în stare să-l deblochezi ? întreabă Julio pe captiv.

— Nu. L-aş fi repus în funcţiune imediat, dar n-am reuşit. Aş fi putut doar să-l distrug...

— Şi de ce n-ai făcut-o ?

— Ţelul nostru nu era să vă ucidem, ci să vă ţinem sub observaţie... Voi, oamenii, sînteţi nişte făpturi ciudate. Aţi avut destulă inteligenţă ca să ajungeţi pînă aici, dar veţi avea ca să vă şi întoarceţi ?

— Ne ameninți ? spune Julio.

— Nu, ci doar mă-ntreb. Sînteți dăruiți cu un creier surprinzător. Destul de slab ca să se amăgească singur, cum s-a-ntîmplat, din păcate, cu Cinghiz. Destul de puternic ca să-l construiască pe Powel. Destul de banal, ca al lui Joe, care și-a plătit cu viața lipsa de fantezie. Destul de îndrăzneț ca al lui Igor, dar nici o temeritate exagerată nu-i bună. Și, în sfîrșit, destul de generos ca al lui Bob, care s-a jertfit pentru salvarea expediției...

— Tu ce ne-ai sfătui să facem ? rostește grav Julio.

— Să faceți astfel încît pe firul timpului civilizațiile noastre să nu se ciocnească.

— Ne vom gîndi, conchide Julio. Pînă vom lua însă o decizie va trebui să rămîi captiv aici. Nu încerca să te strecori afară... Orice forțare a panourilor antiquarcice declanșează jeturi de hidrogen lichid.

Epilog

59 : 52 : 19... 18... 17...

Alarma îi deșteaptă pe membrii expediției. Ei vin în goană în sala de comandă. Uimiți, văd că prizonierul a dispărut din capcana lui antiquarcică. Echipajul se adună în jurul cupolei. Julio observă că Powel funcționează ; se așază la masa marelui ordinator, care deodată începe să vorbească :

— FORȚA STRAINA A PARASIT ASTRONAVA. CERCETAȚI ETAJUL FUZEELOR. RACHETA 3 D A FOST DECLANȘATĂ. CONTINUAM ZBORUL PE ORBITA DE PARCARE. AȘTEPT URMATOAREA COMANDĂ.

★

La etajul fuzeelor, în lăcașul rachetei 3 D zace ca într-o raclă Nadia. Pe fața ei același zîmbet enigmatic. Ram se apleacă și imediat îi face lui Julio un gest clar : Nadia e moartă.

★

La pupitrul lui Powel, Julio comandă :

— Părăsește orbita de parcare și pornește spre Pămînt !

Întinși în fotoliile lor, astronauții lui „Tellus" așteaptă să scadă suprasarcinile provocate de inserția pe noua traiectorie. Chiar după îndeplinirea operației, ei rămîn tăcuți, gînditori.

— Probabil că nu vom ști niciodată, spune Julio, ce-a împins-o pe Nadia să-i dea drumul : un creier prea slab sau un creier prea generos.

SFIRȘIT

De la Icar la cuceritorii Lunii

SERGHEI PAVLOVICI KOROLIOV — celebrul „constructor principal"

Cel ce avea să fie denumit „constructorul principal" s-a născut în orașul Jitomir la 30 decembrie 1906; tatăl său era învățător. În anul 1922 a terminat la Odesa școala profesională de construcții. El a început să lucreze în industria aeronautică din anul 1927. Trei ani mai tîrziu a absolvit Școala tehnică superioară Bauman, secția de aeromecanică, fără ca în acest interval să-și fi întrerupt activitatea în producție. Tot în 1930 își completează studiile de aviație la Școala de aeronautică din Moscova. A construit cîteva planoare avînd calități bune de zbor.

Începînd din anul 1929, cînd face cunoștință cu ideile și lucrările marelui K.E. Țiolkovski, Serghei Pavlovici se dedică tehnicii rachetelor și astronauticii, devenind unul dintre pionierii acestor fascinante domenii ale cunoașterii științifice.

În această perioadă, în Uniunea Sovietică, ca și în alte țări de altfel, se dădea o foarte mare atenție problemelor propulsiei prin reacție. În 1932 a fost înființat Grupul de studii pentru propulsia prin reacție (G.I.R.D.), al cărui director a fost numit S.P. Koroliov. Acest grup a constituit prima bază experimentală și tehnică pentru studierea și punerea la punct a rachetelor sovietice cu combustibili lichizi; G.I.R.D., care devenise un vast laborator experimental, cuprindea patru echipe de cercetări, conduse de F.A Țander, M.K. Tihonravov, I.A. Pobedonosțev și S.P. Koroliov. Acesta din urmă a contribuit esențial la memorabila lansare din 17 august 1933, cînd și-a luat zborul fuzeea G.I.R.D-09, prima rachetă sovietică cu combustibil lichid. Tot Koroliov a urmărit, în calitate de director adjunct pentru cercetări științifice, ca această fuzee să fie în continuare perfecționată la Institutul de cercetări în domeniul reacției (R.N.I.I.), realizat în 1933 prin cuplarea G.I.R.D. cu Laboratorul de gazodinamică (G.D.L.) din Leningrad. La acest institut, Koroliov a

ocupat din 1934 funcţia de şef al sectorului Aparate de zbor cu motoare rachetă.

De numele lui Koroliov sînt legate principalele direcţii de cercetare şi finalizare a începuturilor rachetodinamicii sovietice; dintre acestea amintim: construirea unui rachetoplan pilotat prin amenajarea planorului RP-1 şi dotarea acestuia cu un motor folosind alcoolul şi oxigenul; ulterior a fost montat pe planorul RP-318 un motor rachetă, care funcţiona cu benzină şi azot şi cu care pilotul V. P. Fedorov a efectuat în 1940 primul zbor reactiv din Uniunea Sovietică.

Deoarece în perioada respectivă nu fusese încă realizat un motor cu combustibili lichizi capabil să realizeze un raport optim (0,7-1) între forţa de tracţiune şi greutatea aparatului, s-a abordat dinamica zborului fuzeelor cu aripi, fără pilot şi avînd combustibili solizi.

A fost iniţiată studierea fuzeelor acceleratoare destinate aviaţiei, ajungîndu-se la concluzia că în acest scop combustibilii solizi pot da rezultate satisfăcătoare.

În comunicările prezentate la primul simpozion consacrat istoriei astronauticii (Belgrad, 1967), savanţii sovietici I. A. Pobedonoşţev, M. K. Tihonravov, E. S. Şcetnikov şi A. I. Poliarnîi au amintit şi de excepţionalele eforturi depuse în acea perioadă (sub conducerea lui Serghei Pavlovici — Fl. Z.), pentru realizarea unei baze experimentale necesare. Astfel, a fost instalat un tunel aerodinamic supersonic (900 m/s la 15°), au fost montate lansatoarele şi aparatura de urmărire a zborului pentru sondele atmosferice 05 şi 07 ş.a., au fost realizate giroscoape pentru stabilizare pe orbită, standuri de măsură a tracţiunii, de înregistrare a funcţionării pompelor, agregatelor etc.

În anul 1934 a fost tipărită lucrarea lui Koroliov intitulată „Zborul reactiv în stratosferă", în care autorul prezenta etapele luptei de cucerire a marilor altitudini şi arăta că aparatele reactive sînt mijlocul sigur de atingere a acestui scop. Erau, de asemenea, făcute referiri la schemele motoarelor reactive, la tipurile de aparate aeriene fără elice, la condiţiile zborului la mari altitudini, la combustibilii solizi şi cei lichizi, cu caracteristicile lor specifice etc. Aproape o treime din lucrare se referea la particularităţile fuzeelor cu propulsanţi lichizi, exemplificîndu-se cu motorul OR-2, destinat rachetoplanorului RP-1. În încheierea lucrării, Koroliov sublinia ideea de bază a utilităţii motoarelor reactive atît în aviaţie cît şi în tehnica rachetelor: „...Datorită excepţionalelor sale particularităţi, în special vitezei şi plafonului foarte ridicat, fuzeea poate deveni o armă de temut. Totuşi, în afară de acest aspect, să nu uităm că ea (racheta — Fl. Z.) va asigura periplul acum fantezist spre Lună, precum şi viitoarele recorduri de viteză ale avioanelor-rachetă"! Aceste cuvinte sînt considerate caracteristice pentru felul de a gîndi al savantului, care, după ce îşi însuşea ansamblul elementelor din etapa respectivă, nu uita niciodată perspectivele pe care dezvoltarea dinamicii aparatelor reactive le putea deschide unui anumit domeniu al tehnicii.

Aprecieri asupra operei şi muncii depuse de S.P. Koroliov a făcut de la început însuşi K.E. Ţiolkovski. Într-o scrisoare adresată lui

V. A. Sîtin, pe atunci președinte al Comitetului stratosferic al Osoaviahimului, marele pionier al astronauticii a apreciat favorabil lucrarea „Zborul reactiv în stratosferă" și cerea savantului Sîtin să transmită mulțumirile sale autorului...

În timpul celui de-al doilea război mondial (1942—1945), Koroliov a îndeplinit funcția de adjunct al constructorului-șef de motoare, fiind însărcinat cu montarea pe avioane a unor rachete acceleratoare de start.

Calm, ordonat, precis, cu o capacitate inginerească neobișnuită, Koroliov a îmbinat cercetările teoretice și experimentale proprii cu activitatea de neobosit organizator al echipelor de proiectare, construire, încercare și perfecționare a aparatelor reactive.

Alături de „Teoreticianul cosmonauticii", sub a cărui conducere au fost efectuate calculele raidurilor cosmice, Serghei Pavlovici a avut un rol deosebit de mare și la lansarea primilor cosmonauți sovietici. În ajunul lansării lui Iuri Gagarin, deși era obosit și nu dormise, a știut să-i îmbărbăteze pe acesta și pe Gherman Titov, spunîndu-le o glumă : „Peste cinci ani se va putea zbura în Cosmos cu bilete de la sindicat !" Peste puțin timp, în seara care a precedat periplul lui Gherman Titov, tot Koroliov este cel care dă ultimele lămuriri : „...În acest zbor trebuie verificate cu minuțiozitate sistemul dirijării manuale al navei, posibilitatea aterizării ei în orice regiune fixată." De fapt, însuși Titov a scris cu admirație despre acest savant, al cărui glas era „... calm și sigur, ca și cum ar fi fost vorba despre o chestiune dintre cele mai obișnuite... Siguranța de fier a savantului mi s-a transmis în timpul zborului și m-am convins că pe Pămînt totul era pregătit pentru aterizare..."

În comunicatul difuzat la 15 ianuarie 1966, cu ocazia morții sale și semnat de Leonid Brejnev, Alexei Kosîghin, Nikolai Podgornîi și alți lideri ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, precum și de academicienii M. Keldîș, M. Milionșcikov, A. Blagonravov și L. Sedov, se arăta :

„Academicianul Serghei Pavlovici Koroliov, proeminent savant sovietic, membru al prezidiumului Academiei de științe a U.R.S.S., comunist, de două ori Erou al muncii socialiste și deținător al Premiului Lenin, a murit la Moscova la data de 14 ianuarie 1966, în vîrstă de 59 de ani. În persoana lui Serghei Koroliov poporul sovietic și știința mondială au pierdut un savant de seamă în rachetodinamică și în cercetarea spațială, pe cel ce a fost distinsul constructor al primilor sateliți artificiali, care au deschis era explorării Cosmosului de către om."

Serghei Koroliov a fost constructorul principal al sistemelor reactive spațiale care au permis lansarea primului satelit artificial al Terrei și a celorlalți sateliți sovietici, a aparatelor care au atins, au înconjurat și au fotografiat Luna, a navelor pilotate de tip „Vostok" și „Voshod", a stațiilor interplanetare trimise spre Marte și Venus, a multor sateliți din seriile „Cosmos", „Elektron", „Molnia" etc... S.P. Koroliov s-a bucurat de un deosebit respect și de o excepțională prețuire din partea tuturor celor cu care a colaborat, numele său fiind dat unei formații thalassoide de pe fața ascunsă a Lunii.

WERNHER VON BRAUN— realizatorul rachetei lunare

„...Cucerirea Cosmosului merită osteneală și cheltuială, acțiunea fiind una dintre cele mai rezonabile care pot exista !"

Aceste cuvinte definesc punctul de vedere al cunoscutului savant american de origine germană Wernher von Braun, de al cărui nume se leagă majoritatea construcțiilor de rachete spațiale americane.

Născut la 23 martie 1912 la Wirsitz (Germania), Wernher von Braun ajunge în anul 1950 director la Guided Missile Division al centrului de cercetări spațiale „John Marshall" din Huntsville. Doi ani mai tîrziu, în publicația „Collier's", von Braun inițiază un șir de articole în care arată că peste cel mult 10—15 ani Pămîntul va avea un satelit artificial, apoi va fi organizată o bază spațială circumterestră, adevărat laborator și cosmodrom de pe care omul va pleca spre Lună !

Afirmația lui von Braun a constituit o remarcabilă previziune științifică. Mai mult, savantul calculează datele unei rachete capabile de asemenea performanțe : trei etaje reactive, o înălțime de 80 m, o greutate de circa 5 000 t și o tracțiune totală de peste 12 000 t, o sarcină utilă satelizabilă la aproape 2 000 km de Terra de circa 33 t. Cu corecțiile impuse de evoluția tehnicii, nu putem să nu facem comparație cu actuala fuzee selenară „Saturn"-5, la care savantul a adus o mare contribuție.

Ajutat de specialiștii în medicină aerospațială H. Strughold (Școala superioară de medicină aeronautică de la Randolph Field) — și de H. Armstrong (general medic, conducător al programului de medicină aviatică din S. U. A.), von Braun militează pentru zborul spațial al omului.

În anul 1956, von Braun a fost numit conducătorul programului de confecționare a rachetelor balistice „Jupiter" și al satelitului artificial „Explorer".

Din 1960 devine membru în conducerea N.A.S.A. și director general al centrului de zboruri spațiale „J. Marshall". El este autorul a mai multor lucrări : „Das Marsproject" (Proiectul Marte, 1952), „Across the Space Frontier" (Dincolo de limita cosmosului, 1952), „Space Medicine" (Medicina cosmică, 1952), „The Conquest of the Moon" (Cucerirea Lunii, 1953), „Station in Space" (Stația cosmică, 1953), „The Exploration of Mars" (Cercetarea planetei Marte, 1956, împreună cu W. Ley), „Project Satellite" (Proiectul satelitului artificial, 1958), „First Man to the Moon" (Primul om în Lună, 1960), „Histoire

mondiale de l'astronautique" (Istoria universală a astronauticii, 1968 cu F. I. Ordway).

În timpul liber se ocupă de educația copiilor, de natație, de pescuit subacvatic și scrie sau ține foarte multe conferințe. El este convins că întreaga lume trebuie să înțeleagă necesitatea periplului cosmic. În acest scop, pe lîngă elaborarea meticuloasă a diverselor expediții umane spre Lună, Marte și Venus, von Braun publică lucrări și articole, acordă interviuri. Într-unul dintre acestea, dat în exclusivitate revistei „Știință și tehnică" (nr. 4/1968), cunoscutul savant prezenta racheta-gigant „Saturn"-5, sistemele ei de lansare precum și sarcinile cosmonauților care, pe ansamblul „Apollo-LEM", aveau să descindă pe Lună.

Ales în 1949 membru de onoare al Societății Britanice Interplanetare, von Braun este decorat cu medalia „Hermann Oberth" de către „Gesellschaft für Weltraumforschung" în 1952, iar în iunie 1967 primește medalia „Langlay" din partea Institutului Smithsonian, pentru „activitate creatoare și aplicarea practică a rachetelor la zborul spațial". Astfel, Wernher von Braun este al 30-lea medaliat, printre aceștia numărîndu-se frații Wright, Ch. Lindberg, R. H. Goddard. Astăzi W. von Braun este una dintre cele mai calificate persoane în domeniul cosmonauticii din S.U.A.

FL. Z.

RÉMI — MAURE

— Franța —

ESPERANTO ȘI SCIENCE-FICTION-UL

Deși n-a folosit niciodată în operele lui această limbă, Jules Verne a fost totuși un partizan notoriu al ei. Mai recent, esperantiști fervenți sînt Forrest J. Ackermann, fondatorul revistei „Famous Monsters of Filmland", și scriitorul Philip José Farmer.

Este interesant să notăm aici că mai mulți autori de SF sînt pasionați de esperanto în așa măsură încît au imaginat un viitor în care această limbă s-a universalizat. Între alții, A. de Traynel în „Elizabeth Faldras" (1908), Albert Higon în „Mașina puterii" (premiul Jules Verne — 1960) și José de Elola în „El Amor en el Siglo Cien", despre care vom mai scrie. În sfîrșit, există o asociație ce reunește autori și amatori esperantiști de SF : I.M.E.A. (Internacia Movado de la Esperantlingvaj Anticipanoj — Mișcarea internațională a amatorilor de science-fiction ce vorbesc esperanto). Revistele esperantiste de SF („Anticip", „Scienc-fikcio", „Fantascienco") publică fie traduceri din limbile „naturale", fie opere originale.

Lăsînd la o parte operele lui Jules Verne, primele traduceri SF apărute în esperanto și pe cele ale lui H.G. Wells, tălmăcite în mai toate graiurile terestre, ne vom ocupa de altele care, deși mai puțin cunoscute, merită totuși atenția adepților anticipației. Astfel, cartea lui J. A. Mitchell „La Lasta Usonano“ („Ultimul american“), despre care nu știm nici măcar titlul original, a fost publicată în 1910, tradusă în 1913 și reeditată în 1924. Acest scurt roman povestește redescoperirea Americii în anul 2951, de navigatori perși, care, pe ruinele New York-ului, încearcă să reconstituie străvechea civilizație distrusă de mult în cursul unui război mondial. Povestirea este deci pesimistă ; regretăm doar că autorul n-a scos mai mult din această temă.

Dimpotrivă, nu putem face acest repros operei lui José de Elola „El Amor en el Siglo Cien“, tradusă în 1934 sub titlul „La Amo en la Jaro Dekmil“ („O iubire în anul zece mii“). Publicat sub pseudonimul Coronel Ignotus, acest lung roman, conceput într-un spirit deopotrivă filozofic și științific, propune o viziune tulburătoare a formelor pe care le-ar putea lua dragostea în viitor. Lucrarea lui José de Elola se dovedește superioară chiar memorabilei cărți a lui Fernand Kolney („L'Amour dans Cinq Mille Ans“) sau operelor celebre ale lui Philip José Farmer ; de altfel, în limba spaniolă, ea s-a bucurat de un enorm succes, depășind tirajul de 120 000 de exemplare. Totuși astăzi, doar versiunea ei esperanto mai poate fi găsită, salvînd de la uitare pe acest clasic al genului.

Altă lucrare în aceeași situație este „La Alia Pasinteco“ („Celălalt trecut“) de Rico Bulthuis ; această carte e mult mai recentă (versiunea olandeză, „Het Andere Verlenden“, datează din 1947, iar traducerea din 1952), dar ea dovedește într-un alt domeniu o ingeniozitate cel puțin egală. „Singurul bun pe care-l posedă orice om este trecutul său“ — scrie autorul. Or, se găsește un om care este dotat artificial cu două trecuturi. E una dintre cele mai reușite tratări științifico-fantastice a unei teme psihologice.

E cazul, de asemenea, să menționăm o operă tradusă din croată „Tragedio en la Universo“. Scrisă de un grup cuprinzînd vreo zece tineri ce semnează colectiv „Kroata“, cartea, foarte populară în Iugoslavia, constituie o variație pe tema primejdiei atomice.

Pentru a termina cu departamentul „extern“ al SF esperantist, să nu uităm traducerea operei superștiințifice a lui Edgar Rice Burroughs : „A Princess of Mars“. Deși între ediția originală a faimosului roman de capă și spadă și „Princino de Marso“ („Prințesa din Marte“) a trecut o jumătate de secol, traducerea esperantistă e binevenită, cartea fiind aproape negăsită în alte limbi.

În registrul operelor originale în limba esperanto, cea mai veche lucrare SF rămîne (pînă la proba contrară) „En la Jaro 2112“ („În anul 2112“) de J. U. Giesy și J. B. Smith și are ca temă o călătorie în viitor... care nu-i decît un vis.

Mai puțin vechi, dar de un interes mai mare, sînt lucrările lui Ian Fehtke, scriitor polonez ce semna Jean Forge. Prima, „Saltego trans Jarmilojn“ („Salt de-a lungul mileniilor“), apărută în 1924 și povestind o călătorie temporală, este valoroasă datorită calităților ei umoristice. Dar cea mai interesantă e, fără îndoială, lucrarea publicată în 1932 : „Mister Tot Acetas Mil Okulojn“ („Mister Tot cumpără o mie de ochi“), avînd ca temă descoperirea unui fel de

televiziune care primește imagini fără ajutorul camerei, procedeu ce permite observarea oricui prin orice și deci putînd deveni un mijloc de dominație. Aceste două romane sînt astăzi considerate clasice.

Și mai important decît Fehtke este ungurul Sándor Szathmári, autorul unui roman și al cîtorva nuvele. Opera majoră a lui Szathmári „Vojaĝo al Kazohinio" („Călătorie în Kazohinio") nu este absolut originală, fiind vorba despre o „continuare" a vestitelor „călătorii ale lui Gulliver". De altfel și alții au mers pe urmele lui Swift; cei doi mai cunoscuți sînt compatriotul lui Szathmári Frigyes Karinthy și spaniolul Vincente Blasco-Ibanez. Dar „Vojaĝo al Kazohinio" este dintre toate reluările cel mai inteligent concepută. Scrisă între 1935 și 1938, cartea a apărut mai întîi în versiunea maghiară (care a cunoscut mai multe retipăriri) și abia în 1958 în esperanto; acțiunea ei cuprinde noile aventuri ale lui Gulliver într-o insulă necunoscută din Oceanul Indian, în care domnește o civilizație utopică, supermecanizată. Este un roman satiric și filozofic, înrudit mai mult cu A. Huxley decît cu J. Swift.

Și în povestirile lui S. Szathmári este obsedat de primejdia pe care o pot constitui mașinile pentru omenirea viitorului (vezi „Maŝinmondo" — „Lumea mașinii" și altele).

Există, de asemenea, numeroase povestiri mai mult sau mai puțin scurte și apărute în majoritatea lor prin reviste aproape intruvabile. Cele mai cunoscute aparțin englezoaicei Marjorie Boulton și polonezei Julia Pioro. Mai multe nuvele ale celei din urmă au făcut, de altminteri, obiectul unei culegeri.

După acest tur de orizont al celor mai prestigioase opere a căror existență o cunoaștem, o primă concluzie se impune: nu există cu adevărat autori de SF esperantiști, ceea ce nu-i de mirare: redactarea în această limbă cere timp și nu procură decît satisfacții intelectuale; pe urmă tirajul cărții este adesea redus, iar clientela amatorilor restrînsă. Pe scurt, anticipația în esperanto reprezintă o ilustră ocupație (ceea ce explică, poate, calitatea și sinceritatea acestor lucrări), dar nicidecum „o literatură alimentară". Socotim totuși că SF-ul are mari perspective în esperanto, limbă ce n-a împlinit încă un secol de existență, dar care este cunoscută de mai bine de zece milioane de pămînteni.

„UN DOCUMENT REMARCABIL"

Astfel caracterizează prestigioasa revistă franceză de literatură științifico-fantastică „Fiction" numărul special pe care „Revista română" (nr. 1/1968) l-a închinat anticipației românești și problemelor ei.

Recenzia pe care Gérard Klein o semnează (în cadrul „Cronicii revistelor" din „Fiction"-ul pe iunie 1969) subliniază că din lectura publicației noastre rezultă „atenția care se acordă în România science-fiction-ului". Se remarcă „documentarea" și optica multilaterală vădită de articolele teoretice, menite să ofere un scurt istoric și o analiză a specificului anticipației românești.

În general, dar mai cu seamă în articolul lui Ion Hobana — constată Gérard Klein — se manifestă străduința încadrării science-fiction-ului românesc „într-un curent internațional"; impresionează excelenta informare a teoreticienilor români asupra scrierilor occidentale, și în special franceze, clasice și contemporane. Klein se arată încîntat de faptul că Hobana combate prejudecata unei literaturi științifico-fantastice exclusiv anglo-saxone, concepție pusă în circulație chiar de unii experți francezi, care-și nedreptățesc astfel proprii compatrioți, cum ar fi, de pildă, un Albert Robida, un Rosny aîné, Gustave le Rouge, Maurice Renard și alții. (Ne amintim că Ion Hobana, autorul articolului în discuție — **Direcții și tendințe în literatura științifico-fantastică românească"** — a publicat în 1965 antologia **Viitorul a început ieri**, o „retrospectivă a anticipației franceze" de la Cyrano de Bergerac pînă-n zilele noastre, iar recent — august 1969 — a deschis prin antologia sa **Vîrsta de aur a anticipației românești** o perspectivă nebănuită asupra... adolescenței științifico-fantasticului din țara noastră). Gérard Klein analizează în continuare articolul lui Silvian Iosifescu (reprodus în „Revista română" după numărul special de science-fiction al „Vieții românești" nr. 7/1966 și intitulat **Posibilitate, utopie, mit**), relevînd valoarea lui polemică: criticul combate cu argumente convingătoare obiecțiile „clasice" existente la adresa science-fiction-ului, caracterizează bunăoară postura neobișnuită a eroului pus în împrejurări și relații extracotidiene, insolite, și implicațiile de tehnică literară ale faptului.

Referindu-se la textele literare selectate de „Revista română", Gérard Klein remarcă depășirea

tehnicismelor începuturilor în favoarea unei reale „maturităţi literare". Pilduitor i se pare lui Gérard Klein fragmentul din **Soarele portocaliu** de Camil Baciu, pe care îl socoteşte „de forţa unui bun Bradbury, amintind în acelaşi timp de Simak, prin blînda amărăciune a încheierii". „Ar fi neîndoielnic interesant să cunoaştem şi celelalte scrieri ale lui Baciu", conchide Gérard Klein. Ne-am permite să îndemnăm pe criticii literari români, cu o „blîndă amărăciune" pe care n-am vrea-o a resemnării, să ia pildă de la colegul francez şi să mai citească, uneori, cîte-o carte ştiinţifico-fantastică românească.

Gérard Klein nu omite să semnaleze şi **Miscellanea** numărului special al „Revistei române", cuprinzînd date informative despre popularitatea genului în România şi despre ecoul acestei popularităţi în publicaţiile literare. Este citată în mod special colecţia de „Povestiri ştiinţifice fantastice", „revistă bilunară, care apare de 12 ani într-un tiraj de aproximativ 35 000 de exemplare. Ea este redactată de Adrian Rogoz, din a cărui operă am putut citi un interesant fragment al romanului **Omul şi năluca**".

„Dacă ne amintim — încheie Gérard Klein — că România numără aproximativ 20 milioane de locuitori... avem de ce să devenim visători". Iar visătorii noştri lucizi — talentata echipă ştiinţifico-fantastică românească — au de ce se bucura.

De altfel, acum, că am văzut omul ajuns în Lună, poate trăim şi miracolul unei cronici despre o carte ştiinţifico-fantastică aici, la noi acasă, bunăoară în „România literară"...

HERTA SPUHN

Rugăm pe colaboratorii noştri să ne trimită lucrările lor dactilografiate (la 31 de rînduri, pe o singură parte a filei). Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Ştiaţi că în viitor
vor exista oameni
revoltaţi împotriva supermaşinismului?

CUM VA REACŢIONA SOCIETATEA?

Distrugătorii de roboţi
sînt ajutaţi să se întoarcă,
în plin secol al XVII-lea, pe ciudata

PLANETĂ A UMBRELELOR ALBASTRE

Împreună cu actori condiţionaţi în rolurile muşchetarilor, ei vor trăi numeroase aventuri,
cu care ROMULUS BĂRBULESCU şi GEORGE ANANIA
— autorii best-sellerelor „CONSTELAŢIA DIN APE",
„DOANDO" şi „STATUIA ŞARPELUI" —
vă vor pasiona începînd din numărul 356 al Colecţiei.

● SEPTEMBRIE 1969

PREŢUL 1 LEU | 41007